

Långvandring från Danvikstull till Sickla 27 april 2026



Nio vandrare, men bara damer, var vi denna gång.

Vi tog tunnelbanan till Slussen, där vi skulle ta en buss vidare österut.

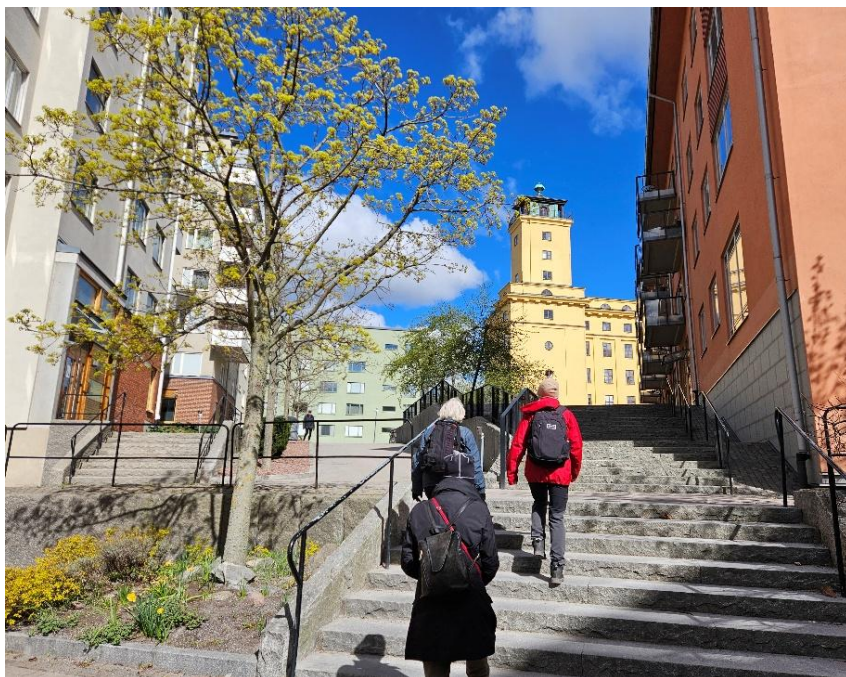
Det var iskalla vindar som svepte fram på Katarinavägen när vi väntade.



Men bussen kom och vi åkte till Henriksdalsviadukten, där vi började vår vandring.



Vi orienterade oss och såg hur vi skulle gå för att komma över berget till Saltsjökvärns kaj.



Vi gick uppför ett flertal gator och trappor, som alla hette något som hade med mjölnarverksamhet att göra.

Här är vi på väg upp mot Mannagrynstorget med den gamla kvarnen i fonden.



Många trappor blev det också för att komma ner mot Saltsjön.



Äntligen stod vi på Saltsjökvärns kaj, där den mäktiga kvarnbyggnaden finns kvar.

Numera är den ett hotell.



Vi följde den promenadvänliga kajen österut.

Men vinden från Saltsjön var även här isande kall.



Vi passerade det slottslika äldreboendet Danvikshem på sin höjd.



Framme i Finnboda såg vi husen på vattnet, som ser ut nästan som båtar med sina balkonger.



Finnboda varv var verksamt i drygt 100 år innan det lades ner 1991.

De gamla spåren från tiden då Finnboda varv var igång finns kvar och leder från vattnet upp till verkstaden i fonden.

De gamla verkstäderna (snickeriet, ångmaskinverkstaden, marketenteriet) moderniserades och inhyser idag bostäder, kontor och butiker.



HSB förvärvade det gamla varvsområdet för att bygga ett nytt kontors- och bostadsområde kallat "Finnboda Hamn", som stod färdig 2018.



Den gamla tunneln genom Finnberget används fortfarande.

Den byggdes då en vägbank över Hästholmsundet till Kvarnholmen anlades, så att Kvarnholmen inte längre var en ö.

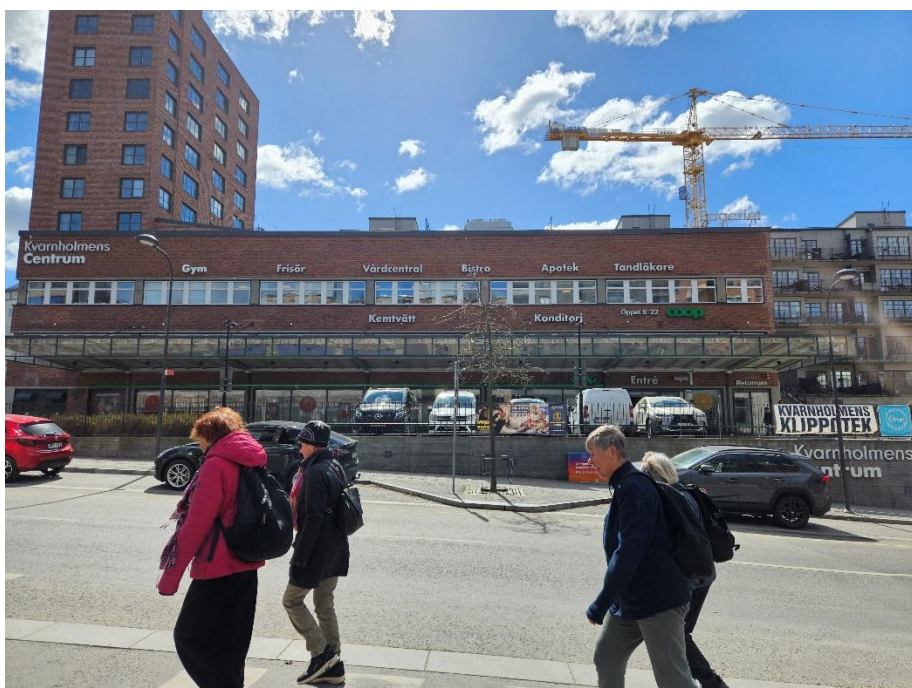


Över på Kvarnholmssidan kunde vi åter orientera oss.



Vi gick Kvarnholmsvägen tills vi kom upp till den fina utsiktsplats som skulle bli vår rastplats.

Eftersom vinden fortfarande friskade i från sjön sökte vi lä i planteringen och åt vår matsäck.



Efter matrasten gick vi vidare upp förbi Kvarnholmens centrum.



Kvarholmsvägen fortsätter över Svindersviksbron till andra sidan av Svindersviken.

Den vackra bron från 2016 förbinder centrala Nacka med Kvarnholmen, med sin omfattande nyproduktion av bostäder.



Väl över på andra sidan var vi i Ryssbergens naturreservat.



Vi gick ner mot Ryssviken, som den inre delen av Svindersviken kallas.

Namnet kan troligtvis härledas till att ryska fartyg och båtar ankrade i viken under historisk tid, eventuellt i väntan på handel eller i samband med oroligheter.



Utefter stranden finns en välpreparerad promenadväg.



Idag är det gamla industri- och skrotområdet Ryssviken omvandlat till bostadsområdet Marinstaden, där många bor i flytande hus, vilket knyter an till platsens marina historia.



Här fanns både hönor och en tupp som gol i en inhägnad.



På en berghäll vid stranden finns ett Coldinukors (eller sjöfararkors) som har satts upp av Coldinorden, ett ordenssällskap i Sverige och Finland grundat 1765.

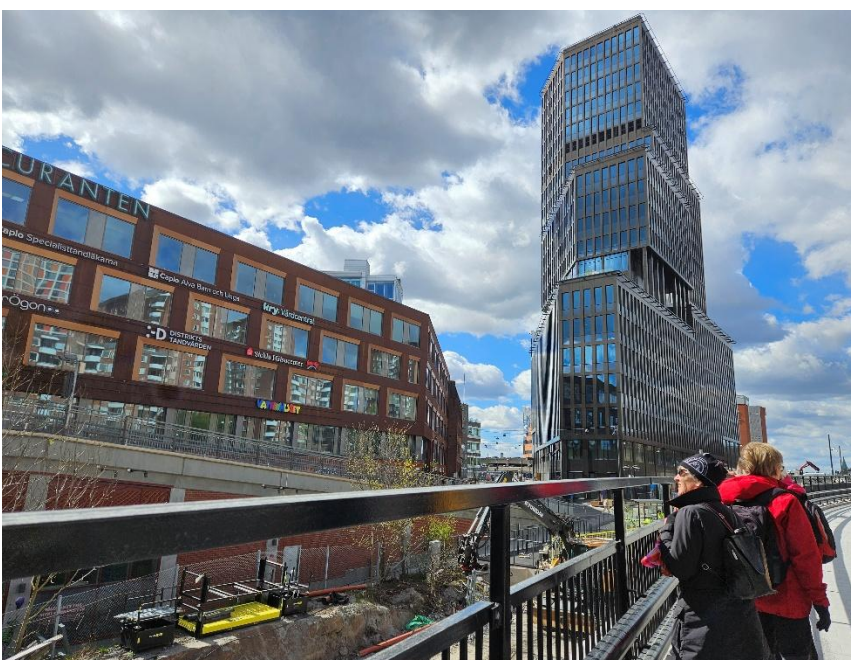
Dessa kors finns längs kuster och farleder som sjömärke och skyddssymbol för sjöfarare.



Vi passerade Svindersvik, som beskrivs som "ett välbevarat sommarnöje från 1700-talets mitt" på Wikipedia.

Egendomen räknas som en av Sveriges bäst bevarade rokokoaanläggningar och ägs av Nordiska museet som sedan 1940-talet.

Sommartid visas huset för allmänheten.



Vid Svindersvikens västra ände ligger Sickla.

Där avslutade vi vandringen och tog tvärbanan tillbaka till Liljeholmen, nöjda efter en omväxlande och skön vandring.